

Število
13.

DOLGOČASEN LIST
za
lahone, nemškutarje, magjarone
i druge nerodne ljudi.

Tečaj
II.

Strelna udri iz višine, izdajalca domovine!

Juri s pušo zabavlja vsako drugo in zadnjo soboto v mesecu — kadar ga ne konfiscira policija — pa saj imamo tiskovno svobodo!

Juri s pušo velja veliko, pa ga pošiljamo in prodajamo le za malo denarja. — Za celo leto velja 3 gl., za polu leta 1 gl. 50.

Naročnino sprejema lastnik, izdatelj in odgovorni urednik:

IVAN DOLINAR

Tisk C. Amati-ja sinov.

Pisma, rokopisi in novci, naj se pošiljajo na uredništvo in upravnništvo: Via Ferriera, broj 323.

Oglašiti se sprejemajo in objavljajo po pogodbi ali dogovoru.

Posamezne številke se dobe v vsih tabakarnah po 10 soldov.

Prihodnja številka izide 25. julija.

Vabilo na naročbo!

Ker smo na koncu prvega polulettja, vabimo torej vse gospode naročnike in tudi one prijatelje, kateri niso bili povabljeni, a še niso naročnino poslali, da je zadnji čas, da poravnajo svoj dolg. Zajedno pa vabimo ostale gospode, da se blagovole naročiti za drugo polulettje. To številko smo poslali vsem starim naročnikom, ki niso še plačali, kdor ne poravna zastalega ne dobi več lista.

Ured. in uprav. „Jurja“.

Nekaj okroglih od koroških volitev

Kaj je rekel Čebul:
„Jetz bin ich Null!
Zgubljena je Doberla vas,
Das geht schon über den Spass!“

Slovenci so vzeli Libeliče,
To hudo peče nemške tiče;
Če jih pa le preveč boli,
Čez Dravo naj zletijo vsi!

Vikati čujem nekega strica:
„Oh zgubljena je moja Možica!“
Oj striček, potolaži se ti,
Saj tvoja nikoli bila ni!

‘z Škocjana se slišal glas je tak,
Da je propadel učitelj Lesjak.
Učitelj naj „abece“ uči,
Volitev opravimo že sami!

‘z Galicije sem pa to le bral,
Da Metnitz je zganje dajal;
Velika je bila rajtenga,
Volili so vendar Pino-ta!

Najbolj me Kapla veseli,
Gospod jo Šiman prav vrti:
Na kmetih zmago on končá,
Še v trgu v vojsko se podá,
Večino slavno pridobi!
Sto let naj Šiman še živi!

Dol v Prevaljah vojska
Najhujša je bla,
Slovenske junake
Sam Bog jih peljá:
Čeravno nemškutarjev
Vse mrgoli,
Pa vendar Slovenci
Še hujši so bli!

V Šent Petru jih peče,
V Grebinji še bolj,
Jim sreča odreče,
Da tak še nikolj!
Ti vhogi nemčurji,
Še tam u Šent Jurji
Tepeni so bli!
Kdo nek to stori?
Potegnil je vetrič
Z visokih planin,
Iz spanja se zbudil
Slovenski je sin.
In pihal pod Juno
Ta vetrič še bo,
Da pajčevne tuje
Se vse razletó;
Slovenska beseda
Se todi glasi,
Slovenc pa na svojem
Naj v miru živi!

Še od Borovcev bi rad zapel,
Da enkrat bi jih prav v žehto vzal.
Slovenski rod so oni prodali,
Za dohtarja Vrana so glasovali,
Še črni vran tak črn le ni,
Ko ti izdajalec svoje krvi.
Pa jeden izgovor imajo za se,
„Da niso preveč učene glavé“;
O takih pa sveto pismo veli,
Da se jim neumnost odpusti.

Tempohar na Rudi
Ostal je koj sam,
Sam sebi se čudi,
In blo ga je sram.

Podgoro Peharec
Prav čuden je stavec,
Se pehá in poti,
Da nemčurjem prav atri,
Si življenje greni,
Se jezí od skrbi,
Pa vendar maščobe
Pri tem ne zgubi.

V Grabštanji so brumni ljudjé,
Ki se iz oltarja učé:
Svet Štefan je tam na podobi,
Ga kamnajo judovski pobi.
Grabštajnariji mislijo si:
„Saj to lahk’ storimo tudi mi!“
Tje k farovžu se pritepé,
Vsa okna tam potrupé,
Ker svetega Štefana ni,
Zato naj pa župnik terpi!
To zdaj so že trikrat storili,
Kaj bojo za „lon“ nek dobili?
Naprosil bom „Jurja“ zares,
Ker on vé za leskovi les,

Da palic bo frišnih narezal
In jih na Koroško prinesel,
Da mazal bo naše „mokraté“
Na zadnjico al’ na podplate;
Če to pa še nič ne izdá,
Naj zlodej ves Grabštanj imá!

Še Smerčanom dajmo čast,
K’so skubali Vranovo mast;
Nemčurjem so vsi bli udani,
Zato so bli tud vsi pijani.
Brez pameti šli so v Beljak,
In Vrana tam volil je vsak.
Po celi Zilski dolini
Odpadniki ti so edini;
Če kmalo jih pamet ne sreča,
Bo njih sramota še večá;
Ker prišel bo „Jurj“ k njim v vas,
In jih bo lasal kar za „špas“.

Avdijencija na Olimpu

Komično-satiričen epos, speval Fr. Zakrajškios
II. SPEV.

(Nadaljevanje in konec.)

(Prej ko stopiva, našepetá mi stražnikov eden —
Toda, da Zevs ne zapazi, ker sicer bi palica pela;
„Dobro došli, gospodine! Dans bo pijača. Presneto
Ste pogodili le — tó! Gotovo se goba nakrhne.
Mašče tud zmanjka vam ne, ker da bote jutri lovili —
Dans povelje je že — kaj tolste divje prešiče.
Tu na Olimpu, da, da, iz dimnika vedno kadí se.
Sicer pa bodo visoke reči: veselice, banketi,
Igre olimpijske, plesi, govori in glume. — Čestitam!“
„Hvala, amice!“ — odšepetám mu — „bog me je videl,
Živel idealist, . . . materjalistom pa bobovo slamo!“ —
Zevs mi namigne, in zdaj v stopnjišče, ki pravo je čudo,
Vratnici glej iz debelega broná. Na desnej izbuknjen
V zlatu ogrozni Ahil, v levici sò ščitom nebeškim,
Z desno ponosno naslonjen na meč, nevsmiljen kar zdi se,
Vabi da v droboj bogove in smrtne junake. Na levej
Hektor, ne manji junak, opravljen ko zadnjikrat v gradu
Svojih očetov, jemaje slovó pred Andrómaho stal je,
Da se nikdar ne póvrne v naročje soproge in svojeev.
Ali hvaležni bogovi hoté počastiti zasluge
Cenjenih mož. (Ni znana svetá jim — plača navadna!)
(Toda naprej, da kaki kritikus ne zahudí se nad mano,
Češ, ti leni patron, iz stopnjišča se enkrat skobaljal!
Njemu pa djal bi: „Oho! Pa se ti mi na delo pripravi,
Ako si, bráto voljan, in — če moreš! Hic Rhodus, hic salta
Da bi je, ovce, ki se bojé te! . . . Kaj vruga! Ne smel bi
Piskati vsak na svoj dulec, po svojej naravi in moči?
Marsikteri že kritik dandanes na moč je nesramen,
Ino Efa in Hin že po slovtvih nista več prava.) . . .
Zevsev nekaj kalnotni pogled me opomni, da treba
Nogo prevzdignoti z mesta. Grova med samimi bogi,
Koji stoje na konceh prsobranov, pod temi pa bele
Karijatide. Stene ogromne predstavljajo malbe,
S kistom nesmrtnim posnete iz Homerja pesni nesmrtné.
Te in neskončne hodnike obseva svitloba odzgoraj,
Koja po strehi kristalneje se jasno vlija v osrednjik . . .
Marsikteri turist, ki goré presmukava in dole,
Vse temeljito popiše; ne uide, bog varuj mu biljka,
Ali kak jokav poet (že reči sem hotel: dodijavec)
Vse izpové ti občute, (elo one, katerih — on nima).
Ino z „ejomene, ah!“ ti našpika natrpano pesem.
(Časi presrečni, ko kupeev blagó tud tako naide) . . .

Jaz popisaval ne bom pa predpoldnice. Samo poročem, Vseda da imela sva dosti! Bil Zevs je kaj židane volje, Ino vès milostiv je razpravljala moja poslušal, „I!“ — začudi se zdaj — „kaj zlomka pa dela dragoč?“ „Sire!“ — odgovorim mu — „ne zve se, kar ne godi se.“ En le primer dovolite! Takó govedina je draga, (Ne zamerite pa, da eksempl tak nizek navajam, Toda čevelj tišči, in zoprni je sok nezabeljen), Kdor da premožen kaj ni, za njo si le usta obriši. Revez ostane porsod, ostane le uboga pokora! Kteri je vzrok? O kteri, če ne preobilna izvoznja, Djal bi, nespametna vol tja dol, kjer limoni po gozdih In pomaranče cveto? Sunt certí denique fines! Vsaka koklja, gospod, pred svoje piške pobrška. In da izvoznjo volov omejiti kaj bi ne bilo, V tem, ko nam osli vsi ostanejo mirni v deželi? — Zevs zažene krophot, in nalije mi srebrno kupo, Vstane, dotekne se skrivne zmeti tabureta, ki blizu Njega divana je stal, bliščega v zlatu se divno, Ino — o čudo! — takoj odpre se dvorana — en Kremelj! Kaki zakladi! O kako orožje različno in krasno! V hipu tem istem prične se gibanje strežajev in strežnic V gradu. Na to zadoni pa stopaj mogočen in šumen. Zopet potisne vse. Dvanajst pa devojk nevmrljivih, Glej, na blazini prinese Rólanda rog čudodelni, Kojega zgtubil junak je z životom v bitki ronsvalskeje. Zevs ga nastavi, zatrobi in zdajci Merkur se prikaže — (Etiketa veli, in bogovi se skličejo z čudom.) „Dragi mi sine! Peruti na noge, ker dela so časi, Idi, pa skličí na shod, kar čut le ima za umetnost. Širen je svet in voljan — manifest pa ta — le razgrni Kamor pripelje te pot, besedi pa le dosti porabi.“

Tu na tem listu (le pazi!) zapisani so diplomatje Dvorov evropskih. Le tóm se predstavi in daj jim vabifa. Mesto da tratijo čas po jezerskih kopljih traviljskih, Bogme, še naučé mi se tu marsičesa, kar manjka. To pred vsem v balansiranj; v tem še mi niso kaj trdni, Zábíti toda ne smeš učenjakov in doktorjev, kojih Vse mrgoli, in glavie nadepolnih. Túd teh ti ne zmanjka. Disputacije bodo, hanketi, olimpijske igre. „Ah pa, daleč je pot“ — tu otec globoko vzdihne — „Kaj zapeljivo so zanjke po svetu, zabrel bi kaj lahko Med nihiliste ali — med sodrge prostih zidarjev Teh se ogiblji, o sin, porsogod ko gadov strupenih; Kajti, kakor Rousseau govori, prav taka je, taka: Društvo kazí; a o tem še bodemo čuli razprave. Svet je pa dansi že tak, da ti zmoti lahko bogove.“ Reče, in ganen na moč, zdaj Zevs Merkurja poljubi. Ta pa: „Da si mi zdrav!“ odvrvnoši spusti se čez Balkan.

(Dalje prihodnjité.)

JURJEGRAMI

KRANJ. Tržiški nemčurji so iznašli «zarbo» za lase. Poslali so jo en lonec Bismarcku in, glej čudo! čez tri dni je imel Bismarck uže 7 in pol lasov.

LAŠČE. Neka slana, ktero pri nas ljudstvo «averšpehergijado» imenuje, pobrala je Zalogarja; iz odpadkov te slane, pa se je pokazal zveličani «Wiesenaus». Kočevarji bodo baje priromali občudovat 9. čudo sveta i to na pustni terek!

GORICA. Vsi oni slovenski deželni poslanci, ki so

na dan volitve v veleposestvu glasovali in agitovali za nasprotnega kandidata, sklenili so, da odložijo svoje mandate, kot slovenski poslanci. (Nekoliko poštenosti vendar le imajo. Ured.)

BOLEC. K zmagi Hohenlohe-vi, rekla je neka oseba, ki ima velik križ z nosom — pardon! z nosovi, da je to njegovo delo.

LONDON Vamberj je zbolel na «rusofobiji».

RIFEMBERK na goriško-kranjskeje meji 18. junija 1885. Izvanredna javna seja občinskega zastopa. Povod jej je brošura, katero je te dni obelodanil veleučeni (?) gop. finančni vodja dvorni svetnik KAROL bar. CZOERNIG. — V tej brošuri pravi ta veleum (?), da v Primorji živè NEMCI, razun v glavnih mestih, kompaktno tudi v Rifemberku in okolo njega. *) — V znamenje hvaležnosti je imenoval obč. zastop. soglasno gospoda svetnika Karola bar. Czoerniga častnim črednikom kras, kon, kostrunov, ovac, oslov itd. tukajšnjih slovenskih posestnikov; priporočuje ga Nemcem, naj ga imenujejo korifejem takozvane „Deutsche Gründlichkeit“. (Tudi naše uredništvo je tega moža v svojej tajnej seji odlikovati sklenolo ter mu v kratkem dopošlje najviše odlikovanje za učnost (?) modrost (?), kakor tudi temeljitost (?) poročil, namreč: Diploma puhle čebule. (Jur.)

Obadovič Se. ANA. Škorja, Kavalirji, Ludronelli, Benečani, Brigantini in drugi uradniki v klavnici, tarejo slovenske trgovce, da je strah. (Tem gospodom bo «Juri» v kratkem posvetil. Jur.)

*) Tudi ta oslarija je menda njegova: Slovenci na Primorskem ne segajo nikjer do morja. To vam je «lux mundi!» Juri.

Dr. MAHNIČA nikar

V pisarnico sem svojo zrl, Ki črk si rodila brez broja! Skrivnostno snuje roka moja: Nikjer je stalne ni stvari, A prah moj vendar se zgubi. V pisarnico sem svojo zrl, In videl vedno sem vrtenje, Umirajočo to življenje, Prerojevanje, prenavljanje, Iz logike v norost presnavljanje, A resnice nisem vzrl nikjer! Brezumni Mahnič plakaje toži: Ko pade cvet njegovej roži, Ko izmej nasprotnikov kateri, Njegovega duha v grob položi, Češ: sovražni brat mu je umrl! In — resnice ni!

V pisarnico sem svojo zrl, Tam pačenje sem stvari, A resnice nisem vzrl!... Začetnik moj ki si me vstvaril, Duha iskro razžariti pozabil, V oklep neumni jo zaprl — Zakaj? Niti ti ne veš! — Ko neumnosti boš ječo strl, Ne bom umrl!

Na bedariji poženo peroti, Ki jih iz dola solz in zmot, Razrije na meni znano pot, Kam? Ne vem, če hitel tebi bo naproti,

Da enkrat tvoj obraz bi zrl, Da zrl bi solnčno jasno lice Obraz ljubezni ni po meni pačene resnice!...

To neumnost pa neumnosti izroče, In stranka moja ob noč pozabi kraj

Kriječ ostanke te! In žal mi je! Stranka zabi naj! Ti ga ne zabiš! Za novo neumnost moj prab porabiš, — Za kako? Kaj jaz ne vem! Ti nisi gospodar! Iz neumnosti vzgoji ti butico, Podari logu ptico kvakalico, Katerokoli vstvari stvar, Kedor bi pa ko jaz na svoti Imel se jeziti in rohneti, Mej dvomi zmotami viseti — Dr. Mahniča — vstvariti nikar!

SLOGA MEJ TRSTOM IN OKOLICO

Okoličan: Prej so vsi ti o slogi mej meščani in okoličani govorili in pisarili, a zdaj so me napadli ti komarji sè zbadajočimi sili — Juri: Oblast jih udari! jaz jim bom dal, kar jim gre. — Okoličan: Juri, ne trati praha radi te golazni, to pripusti meni — počakati hočem, da se jih več nabere in potem pohodim ta drobiž!

K volitvi Hohenlohe-ta

Na goriškem je bila volitev veleposestva, skoraj taka, kakor prilika o desetih devicah, le da volilec mesto olja je manj-kalo discipline, ali še bolj podobna onej priliki o sejavcu: nekoliko jih je vladav pritisnola, nekoliko jih je Ritter vlovil, — druge je Böckmann zadrngol, nekoliko Pavletič nagnal, zopet druge so mešetarji na petake i desetake vlovili — tako so ti na dan volitve tavale te narodne poturice in popevale to le pesem:

Slovenci smo,
Prevladni smo,
Tujce ljubimo!
Kozlovi smo
Se trkamo
Rogove 'mamo.
Drum, drum, drum...
Hohenloha ali Pace
Ki imata desetakov,
Bomo volili,
Bomo volili!
Za tem se skrili —
Slovenci smo,
Kozlovi smo,
Rogove 'mamo.
Drum, drum, drum...
Se tresemo
Se klanjamo
In dajamo
Poturicam
Glasovnico.

Da capo al fine. To pesem sem si naročil po prijateljskem potu pri firmi Ritter — Böckmann et Pavletič. Črček.

TELEFONADE

LOCO. Apollonio je zavil «petelinu vrat», — ker je kričal Živio Nabergoj.

Sv. ANDREJ. Zorzetu Catalanu je cikorja odnesla več hiš, zato njega jeza na «Liraša».

PIAZZA GRANDE v Trstu. Čutota je stresla španska kolera, da je le «majaron» zavohal.

VIA BELVEDERE. Vino pri «Stiriani» diši po «Cikorji» — naši ljudje ga ne marajo.

IZ BRD. Šior Dreušá iz Podgore, šior Komar detto Florin iz Kviškega in meštri Žvan iz Šmartnega so prav nevarno zboleli na vročinskeje bolezní. Uzrok bolezní je njim nepovoljno rešenje računov v Šmartno-Kvičanskeje županiji. Njih zdravnik, Jožef Štekar detto Botca iz Snežata — je konstatiral, da ni jim več mogoče pomagati. — Bog pomagaj! (Ali bi ne bilo dobro, da se takim pušča s pikonom? Ur.)

HUDIČ NA OPČINI

Jože: Kde si dobil obleko?
Tone: Kupil sem jo od Požarja.
Jože: O! jejmena ti si jo kupil od hudiča, vse pravi, da je hudič.
Tone se stresse na vseh udih, ko to sliši, vso noč ni zatisol očesa. Drugi dan pomete v kupe

vse kebre po omari, da mu izplača obleko, katero bi bil sicer na obroke plačeval, misleč, da je réš hudir, ki obleko prodaja na tak način. Strah.

Poprova štupa

Indipendente joka na Jeruzalemskih razvalinah ter poje jeremijade.

Šior Poldo Mauroner je utonil v cikorji; njegoví pajdaši ga niso mogli rešiti, čeprav je nad klastro dolg; klobuk mu se še vidi iz cikorje.

Rojunska Fr. in I. Primožiča sta šla v Ribnico metle „fasat“, da pometeta Trst nadležnih tujcev-Kranjcev. Možaka bosta zaprla cikorjo v hlev, da bo še dalje gnojila z odpadki irredento.

PRI VOLITVAH

Matevž je prišel v Trst, da voli Nabergoja. Ko zamišljeno po ulicah koraka, zakliče ga nekdo: čujeste vi, vi — slišite! Matevž se obrne in vidi, da mu iz krème nekdo namiguje, pojte les! Matevž stopi v krème, voščéč dobro jutro. Lahon: čujeste, ste ga že frustuk? Matevž se odreže: ne, gospod! Ben, sedite ga tukaj na banko. He, kamerjera! perneste ga bira za moja prijatelj, pa tripa. Živio!

in trčita sè kupicama. Zdaj začne Lahon Matevža obdelavati: Čujeste ga Matevž! Jaz sem dobro avstrijako in ga imam rada slovenski, kaj boste voliral? E, — é! ne vem! nemam škede, ima jo moj kompare. Ben, ben, reče Lahon, vi ga zapišete na tista cegele Mauroner. O, ja! reče Matevž. Tista je brava, je Triestino, ga ima flike. Matevž: Ben, tako pa mi dajte kaj denarja, pa bom zapisal na škedo Mauroner. Tu ga imaš 5 fiorini, pa ta cegeleca, pa pojdi do kompare, naj ga pride na mene, ga bom mu dala tudi 5 fiorini, če ga bo voliral za Mauroner. — Matevž se je komaj smeha zdržal, ko je skozi vrata šel; potem pa je dejal: Prokleti irredentaš ti, pa sem te „narihtal“! Matevž pride do svojega kompareta in mu pove; ta pa pravi, prav je! danes bomo imeli našo dnino dobro plačano. Vzame z sabo še tri može in gredo v tisto krème in vsak je prijel 5 gld. Lahon jim je sicer zapisal Mauronerja na glasovnico, pa, ko so prišli daleč proč, prečrtali so Mauronerja in Nabergoja zapisali. Čez nekoliko časa, dobil jih je Lahon ter jih vprašal, če so oddali listke; ti pa so kimaje potrdili, da! Takú va ben! reče Lahon in otide.

Juri piše politiko

Svet je okrogel, zato je na njem vse opotočno. Zemeljsko površje je suho in mokro. Mokrega je več — suhega manj. To vse sem jaz premeril. Jaz pa imam dva brata, imenom: *Principal* in *Kapitan*. Prvi orje zemljo — drugi brede morje. Jaz ljubim resnico in pravico; tak je tudi moj brat *Principal*; prav zato vlada mej nama čista bratovska ljubezen. *Kapitan* je preveč posveten; samo denar in le denar roji mu po glavi. Rad bi spravil denar celega sveta v svojo mošnjo. Tacega lakomnega brata jaz ne maram.

Lakomni in sebični brat *Kapitan* prisvojil si je veliko deželo *Vindijo*. Ker jo ne zna obdelavat, raste v nji trnje in osat, mesto pšenice in grozdja. Jaz, spoznavši to ne malo napako, pošepnem svojedobno bratu *Principalu*: „Veš brate moj! *Vindijo* vzamiva *Kapitanu*, da ne bode sčasoma še bolj zanemarjena, kakor zdaj“. *Miroljubni Principal* pa mene ni ubogal, a zdaj se uže kesa. Kesanja pa bo enkrat konec in takrat bom jaz vzel svojo risanko, pomignol *Principalu*: *Vindijo* bova vzela sebičnemu *Kapitanu*.

Mej vzhodom in zapadom biva mogočni vladar *Justinjan* (to ime mi kaj lepo prijetno doni na ušesi.) *Justinjan* pa ima do mene veliko zaupanje; no lahko ga tudi ima; vsaj meni je le za pravico in resnico — laž studim iz vse in cele duše. Te dni poklical me je vladar v svoje stolno mesto na posvetovanje. *Justinjan* me vpraša: Kakšna li politika bi bila najboljša za moje carstvo?

Jaz rečem in nasvetujem: „Daj svojim narodom enake pravice, pa trdno se zveži z bratom *Principalom*; sovražniki celega sveta ti ne bodo mogli do kože — carstvo tvoje pa bo slavno in mogočno“.

Moj nasvet je *Justinjan* radostno vsprejel.

V tej okolnosti sem tudi vže govoril z bratom *Principalom*. Poslednji je take zveze popolnoma zadovoljen. Rekel je: „*Juri* moj dragi! Karkoli ti spoznaš za pravo in dobro, to i jaz rad potrdim. *Justinjan* je od nekdanj moj istiniti prijatelj; zdaj pa se bo to staro prijateljstvo obnovilo in še bolj utrdilo. Ta tesna zveza je moje, t. j. „*Jurjevo delo*“. Vsak ni za politiko — jaz pa ja!“

Da sem pravi politikar spozna se uže iz tega: Kadar govorim z *Romanovičem* ga šuntam in dražim proti *Grmanoviču*; kadar pa govorim z *Grmanovičem*, ga šuntam in dražim na *Romanoviča*. — Jaz nisem prijatelj ne z enim ne z drugim, ker oba poznam od starih časov do najnovejše volitve velicega posestva na *Goriškem*. „*Jurjevo zlahto* jaz sovražim“ — rekel je *Hohenlohe*. Če mojo zlahto sovraži — sovraži tudi mene, ki imam pušo nanj obrnjeno in nastavljeno.

Nekateri malopridneži očitajo in nesramno se posmehujejo, da moja zlahta na *Goriškem* ni še zreła, ter zadosti prebrisana za volilno politiko. To je grdo sumničenje! Res je, da so nekateri Slovenci volili *Hohenlohe*ta v državni zbor, a to so učinili z veliko previdnostjo, opirajoč se na izrek sv. pisma: „*Stori sovražniku dobro . . . tako dovršiš najplemenitejše delo*“.

Precej, ko je *Hohenlohe* izustil besede: „Jaz sovražim Slovane!“ — ovadil sem to mojemu bratu *Principalu*. Poslednji pa svojemu prijatelju *Justinjanu*. Ker imamo mi trije zdaj svetovno-politiko v rokah, prijeli bomo svitlega kneza za ušesi, zakaj je tako Slovane razžalil. To kazen bom predlagal jaz — politikar

Juri.

KAKO JE CIKORJAŠ VOLIL ?

Žganjar je imel hlapca, sam je bil bolan, srce mu je pokalo, ko ni mogel za *Mauronerja* svoj glas oddati. Pa ko je sila bila največja, misli si, poslal bom *Boštjana*, hlapca, mesto mene, vsaj ga ne pozna živa duša.

— *Boštjan*, tu imaš volilni listek, pojdi v *Via Nuova* in vrzi v skrinjico to glasovnico!

„Dobro!“, reče *Boštjan*.

— Oha! stoj! — pravi mu gospodar — tu imaš recept; pojdi v lekarno in mi prinesi zdravila, katera mi je zdravnik zapisal.

„Dobro!“, odreže se zopet *Boštjan*, ter pomečka v roki oba listka in če odditi.

— Stoj, stoj! — zakriči žganjar — vzemi voziček in pojdi po nekaj vrst žganja h gospodu X. v magazin. Tam pusti voz, potem pojdi volit in na to po zdravila; na zadnje pa po žganje.

Boštjan gre najprvo v magazin, tam pusti voziček in posodo, ter odda glasovnico v pisarni. Zdaj si misli, najboljšje je, da grem v lekarno po zdravila; ta vedno več časa potrebujejo, da jih lekarnar pripravi in potem grem še le volit. Stopi v lekarno, ter pusti listek za žganje, rekoč: kmalu se vrnem! Zdaj steče na volišče. Komaj se je med okoličane v vežo zgnedel, hoče biti prvi. Ludje ga poprašujejo, katerega bo volil, on pa ni hotel ničesa povedati, še manj pa listek pokazati, in akoravno sta ga *Kukec* in *Kukovica* prašala, ki sta imela polne žepe figove cikorje — ni hotel ja danes poznati. Ko na vrsto pride, odda listek, a ker je listek bil druge barve od navadnih glasovnic, ga komisija pregleda, ter bere: „10 gramov kinina, 6 gramov morfina“ itd., na kar so se vsi nasmejali.

— Pojte v lekarno — reče mu predsednik — tu za vas ni zdravil!

„Bes te plentej“, si misli *Boštjan*, „gotovo sem zmešal vse. Da bi bil vsaj naredil križ na glasovnici, kakor sem pri vojakih na puški, da sem jo poznal“.

Najprvo gre prašat v magazin, tam so mu dali glasovnico. Zdaj je tekel v lekarno po listek za žganje, da ga hitro v magazin odnese, ker je pozno bilo, potem pusti recept v lekarni, povsod je moral čakati, a med tem je komisija zaprla volišče, ker je bilo 2 uri uže odbilo. Se praska za ušesom, „kaj bo gospodar djal, ko mu povem. Korajža velja!“, si misli. Ko pride domu, naglo ga praša gospodar, kako da je šlo.

„Vse dobro!“, reče, zmaga je naša, imamo uže 3000 glasov, okoličani so poparjeni.

— Dobro *Boštjan* — reče gospodar — tu imaš za par litrov vina; pojdi in kriči dobro: „*Evviva Mauroner!*“

Boštjan gre zvečer v krčmo, a ko je vse zapil, začne kričati: „*Evviva Mauroner!*“. Pa ubogi je skupil; navzoči so ga prisilili, da je klical: „*živio Nabergoj!*“.

Ko je gospodar na večer izvedel izid volitve, začelo ga je tako po črevah griziti, da je takoj pozval dr. *Ciatto-ta*, ki mu je zapisal 1000 „*Alabard*“ friganih na petrolji in 2 lota olja od zvonov židovske cerkve, da si popek maže, ker drugače bilo bi po njem!

Ožbe.

Goriške novosti

Dr. *Udrihovič* „*maha*“ po pesniku *Gregorčiču* ter grozi, da se pri *Filipih* vidimo. Svidenje z *Dr. Mahničem*, Slovence prav čisto nič ne briga, in naj bolje bi nam vstregel, ako bi udrihal po svojej senci ne pa zolč po edinem našem pesniku izlival.

* * *

Goriški magistrat je nakupil 20.000 laških abecednikov, da jih razdeli med *goriške* Lahe ker še clo učitelj žido-lahonstva naš „*Corriere*“ tako lasčino lomi, da se mu „*Eco*“ posmehuje.

To je pa rés, v *Gorici* so italijani v večini — ali napako imajo in ta je, da lasčine ne znajo.

Kar je pa pri tem smešnega, je to, da drug družega s tem smeši! Ma bravi!

Negotove vesti

Na *Velegrad* ne sme noben Slovan, pač pa v *Meko* in *Medino*. *Hadžiloja* je poskrbel za vse obilo, voznja v balonu sem in tje po pogodbi, o tem pove hudi *Ključec* *Orientalisches Bureau* 23. *Dunaj*.

Tržič. Naša „*Ortsgruppe*“ šteje uže 300 judov, ali udov sem hotel reči; pri *Majerji* so še krave in fuksa zapisali v *Schulverein*. *Živio* nemška *Gründlichkeit*.

Ljubljana. Kadar se bodo zopet vpeljale palice za kazni, bode vitez *Gariboldi* v rokovanji instrukcije dajal, naj primernejši kraj je pred *kazinskim* vrtom.

Škofjatoča. Ker so nekteri *Ljubljanski* *Sokoli* odnesli nekoliko srčkov iz *Loke* nevede, prosim, naj jih zopet vrnejo loškimi gospodičnam, če bom streljal z puščico. *Amorček*.

Velika nevarnost za kriparce v podjunskej dolini

Retirnova Blažulja: Kaj pa, da si danes, kakor kopriva?

Zintemova Špetulja: Če sem kopriva, pa pri miru me pusti in svojega nezvestega iskat pojdi!

Bl.: Saj pravim, kopriva, kopriva! Vendar pa peči me, kakor ti drago; ker pa vem, da pod tvojo koprivno škorjo se skriva vendar le blago srce, zato ti nič ne zamerim, le prosim te, povej mi, kaj ti je, morda ti morem pomagati, ali vsaj te potolažiti.

Šp.: Ker stvar tudi tebe zadeva, naj bo! Vedi tedaj, da je zdaj konec našega zaslužka z *kriparjenjem*; v celej okolici ne dobimo več nobenega kopuna, kure, piščeta, jajca, masla, nič, prav nič, vse je drobno.

Bl.: Za božji del, kaj se je zgodilo?

Šp.: Tisti *pliberski „tielefantov birt“*, ki ima tako bogatega strica v *Bieni*, ima če dalje več gostov, tako, da mora poslopje vedno predelavati, podirati, zopet na novo zidati . . .

Bl.: Pa vendar ne brez stričkovega dovoljenja?

Šp.: *Trepa*, to se samo ob sebi zastopi, kaj me motiš! Tedaj je na novo zidati, goste od hiše poditi in „*hif bos helfen kon*“, piščeta mu primanjkujejo, vpreže „*topelšponig*“ in hi! po vasi okoli piščeta kupovat.

Bl.: Da, da, čula sem, da je bil „*topelšponig*“ tudi v *Sterpni* vesi tri dni pred velikovškimi volitvami?

Šp.: Bil je, pa ni našel, kar je iskal; zato bi se bil zadovoljil s *petelini*, pa tudi teh ni bilo doma, kar pa zlo obžalujem, ker gotovo bi bil prišel v neprijetno dotiko s kakim prav trdim *kljunom*, s katerim bi bil kak „*hantev*“ nemogoč. In vidiš, kar me najhujše skrbi in jezi in kar je glavna reč, je to, da zdaj *kriparce* ne bomo dobile več jajc in piščet, ker ne moremo jih „*topelšponig*“ okoli iskati, kakor „*tielefantov birt*“.

Bl.: No, če družega ni, za ta del se nič ne boj! Izvedla sem, da če bi trideset, ali pedeset ranžjev za enega ponujal, mu vendar nobeden nič ne proda, ali ne boče prodal, ali ni prodal, ali kako bi že imela reči, da bi „*falano*“ ne bilo; tudi tedaj ne, če bi sam oni *Gerčar* gospod od „*pecirka*“ se svojo c. kr. kapo pomagal, ali pa *Svečev* po *Rinkolah* in drugod kozle premetaval.

Šp.: Zdaj sem pa že dobre volje! *Živio „topelšponig“ kriparija!* *Blažulja!* srček! pomagaj mi, jaz moram peti! (Obe):

Pa b' bil, pa b' bil,
Pa b' bil doma ostal,
Pa b' bil doma zaspal,
Zaspal!

D O P I S I

Sv. Križ. (Zbor po vojski, dné 7. t. m. v *lokandi „Alla bella Urška“*.) Zbor otvori baba mesti predsednika.

Urška Bella. Jaz ne pomnim, da bi bil v *Križu* takšen hudič, kakor sinoči. *Bortla* so ustrelili nižje vampa, da mu je ves zatekel in je širok, kakor „*lodrica*“. *Homotu* su hoteli vzeti ženo iz postelje. *Precartanemu* *Pepetu* nobile de *Condoto* so pokončali tako lep „*žardin*“ in tako zijali, da so se bahji zajčki tresli in *Sekulo* je trgal do petka krč po črevah.

Bortlo. Ti peklenki *Križani* so vsi po zlo-djevo navihani; jaz nisem verjel, da znajo tako dobro streljat, kakor tisti „*Juri* ke špuca“. Ena kroglja mi je pršla v mojo neumno bučo, druga v gobec in tretja, *Urška* moja, prav pod vamp.

H o m o. Jaz ubožec pridem truden iz *Trsta*. Hočem se prav stegniti pri mojej *Marjanci*, kakor „*štofiš*“, na kar se odprejo vrata in zagledam tiste

„ravbarje“, ki mi hočejo ukrasti ženo. „Buh nas vari“, sem rekel, „kaj ste matasti?“. Potem so kričali „fora cikorja, fora! fora!“ Se vé, da potem ni bilo drugzega, kakor, da sva se morala oba v srajci skriti v „jejdovco“ na kašči. Tako videte, godi se cikorji.

Pepi nob. de Condotti. Oh, moji zajčki imajo danes vsi grižo od sinočnega strahu. Zdi se mi, da jih je prijela kolera. Ubogi jaz, vso hišo so mi odkrili ti prekleti *navergojevci* in še babe so kričale „bašo cikorja!“ Urška moja, jaz bi se poboljšal in skesal, a zastonj. Revež sem jih uže prestal za to. Boli me žolč, ko se spomnim, da ostane norc za vselej.

Sekula. Jaz znam, da sem bil otročji in zabit; da sem pa v resnici takšen tepec, nisem verjel do danes. Križani me grdo gledajo, ker sem prodal svoj glas za eno „šusterkubo“. Rés, da me je sram pred svetom, pa kaj hočem: Sekula ostane zmeraj Sekula. Uboga Sekula!

Urška proti Bortlu. Vi, kako so se pomenkovali kirurgi, ko so jemali kroglo izpod vampa?

Bortlo. Rekli so, ke kva bižonja tajar la tripa, per tirar fora di kontrabas la bala.

Urška. O povero kanj!

Bortlo. Dopo mi ga škavacà dator Zatta tuto la tripa e ga manda dentro un tanajo kon denti di kanjica e kon tuti šete dalori ga fato tiramento fora di tripa, koši bala granda, kome de kanon.

Urška. Pa dešo noga ankora bube di panca?

Bortlo. Ši, ši! ankora ga škiribici di šoto di mi, perke ga fato tanajo un zgrafamento e žbregamento di tuta panca.

Sekula. Šjor Bortlo miga kaža un poko di šmir di karo per onzi kvel tajo, kaga fato kvel dator.

Bortlo. Gracije Sekula Sekulorum!

Pepi: Mi, mi ga šmir per tuti Križani; mi far tuti portar kibla an paržon. Moštri di sčavi! Prima ga far mi mandar de podešta preštar 50 f. e dopo kaga no più vin, me buta šul faši, ke no manka altro ke bružar. Špetè, špetè, paga ben tuto!

Urška. Bravo, bravo Pepi! ti gaver tuto ma tuto rajon.

Okolo stoječi pošteni Križani so pa kričali: Zo le babe, bašo Pepi, Bortlo, Homo e anka Sekula; fora cikorja, fora, fora! *Matika.*

Kobarid. (Kako se razumijo naši kmetje z novim gospodom poštarjem Palisco.) Drežničar je prišel na pošto, kder je videl novega gospoda ekspeditorja, katerega je nagovoril tako-le:

Drežničar. Dobro jutro, gospod ekspeditor!

Palisca. Dobra giorno muš, koša ga hočete?

Drežničar. Kaj imaste tudi koše na prodaj?

Jest imam sicer en'ga — tist pa mi je prmajhen. Danes bom kupil pri Titu Furlanu, kateri je pri Kotlarju, par prašičkov in če imaste en'ga večiga, le prodajte mi ga!

Palisca. (Vstopil je uprav njegov pomagač, ki je šel ven po nekem opravi.) Lei! la domandi a quest' uomo, cosa che l' vuole.

Pomagač. Kaj hočete vi?

Drežničar. Jest sem pršu po cajtinge od našga gospuda, pa gospud ekspeditor mi je rekel, da ima tud koše za prodajat.

Pomagač. Kakšne koše?

Drežničar. Koš, da ponesem laške prešiče v Drežnico.

Pomagač. Nesite jih le v Drežnico, ker Kobaridci so že siti poslušati njih kričanje. Tukaj imas časnike in hodi! Mi ne prodajamo košev.

Drežničar. Kako pa govori tist gospud, da ga nisem zastopu?

Pomagač. Laško govori, on je Lah.

Drežničar. Lahi so vsi prešmenjtrano ubrani in fini — za njih varžet, še bolj kakor mi ubogi Drežničarji. Tud' tist' Tita Furlan, kateri pri mesarju prešiče prodaja je tak, in tisti kateri v Gorici in Trst' s cikorjo oprav't imajo, so ravno take preklenščane dušice.

Pomagač. Dosti je tega blebetanja, hodi! če ne, ti pokažem vrata.

Drežničar. (Jezn.) Kdo hudirja je poslal na to pošto te dobre ljudi, da še slovensko govoriti ne znajo, pa zaukazujejo nas skozi vrata metati, morda se ni oglasil za to službo noben Kinez? gotovo bi jo bil dobil tudi Kinezar. Poštno vodstvo v Trstu je rés pametno!

Iz Kanala. Kakor navadno po vaseh, da ob nedeljah po blagoslovu ne gredo vsi kmetje hitro domu, tako se godi tudi pri nas. Iz bližnjih vasi postajajo možje in se nekoliko časa pogovarjajo, potem pa pobrišejo proti domu.

Minolo nedeljo, uže proti večeru, ko je skoraj vse odišlo, sta se še dva pogovarjala pri „Turjonu Šegalovemu“ in sem slišal, ne da bi me ona zapazila, da ju poslušam, to le:

Tone. Nú, Martin, letos bomo nazaj volil v kamun, ki ste zdi, jest mislem, de cejt be bil, deb' drugo volile, kir tilè so se že napitale.

Martin. Ljub' moj, pustme, mari ni ustanejo ti ke so, ki misleš, deb' druge ble boljš?

Tone. Jest mislem, de ja! če pa je tkuo ko ti misleš, de se že mora vsak pitete, tko ni se pita vsak en cejt, ne pa zmiram tiste.

Martin. Per mej... režon imaš! naredimo ko Ernčince.

Oda dr. Mahničiu o priliki dodatkarskega brcanja v „Slovincu“

Poklonil P.

Ti mož si rés, da, bistra glava, Evrope širne učenjak:

Vsa na te vsiplje se že slava, Ze od Balkana do Triglava —

Ti vzvišen rés si korenjak! (Nihčè več tebi ni enak!)

Odkril zemljanom ti si čuda, Pokazal z umom pravo pot

K učenju, ki peljá brez truda, Kakó se je ogniti zmot,

Kakó pijače sladke — strupa, Kakó ljubezni vse — obupa;

Kakó naj teče pesmi 'zvor! Pokazal ti si pravi vzor!

Dokazal, da je Bog nebeški, Za se ustvaril rod človeški,

Če tudi je svetá trpín, Slabosti poln in bolečin —

Izvrševalec hudobije — Kakó izdaja brata brat,

Kakó se vse za cvenk le rije, Kakó zvijačno vse se vije,

Kakó živjenja lomi vrat. — „Človeka vstvariti nikar“

Gregorčičevi so ukazi (?) — Kdor hoče, naj za njim le gazi,

Vsak bo, naj za se gospodar! A vkazi ti so polni zmote —

Ti to vse rés prav dobro veš, Da samo Bog delj' dobrote.

Jaz tudi vé — ti to umés Lepó, ker ti študiral si!

A učnost podiral si, Ko si „Dvanajst večerov“ pisal —

Ti naročaj si kamenja nabral, V Ljubljano tje „Slovincu“ ga poslal;

Naj meče! vkazal si ponosno — Kar metal je takó nezno —

A biser naš ostal je ne zadét — Letélo kamenje je mimo,

In biser naš rodi nam čarni cvét, Ni mari mu za kamnja — zimo.

A vendar ti še nočeš mirovati, Poskušas vse môtè še enkrat zbrati

Da bi naš biser pokončal! „Dodatek“ brž si še ustvaril;

A čuj! s tem délo svoje si pokvaril, Ti sam polegel si in pal!

Prapór se vrh Parnasa zdaj razvije, Uniči te, uniči in pobije!

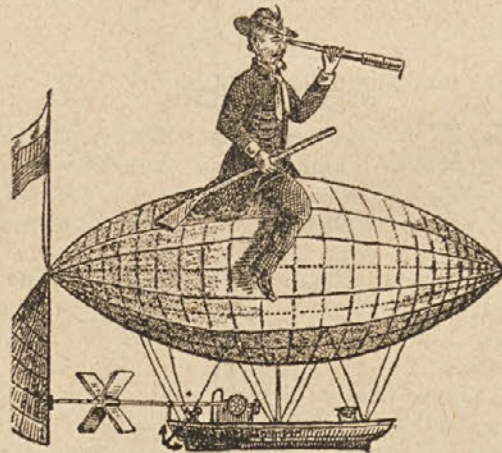
Na tleh potrj ležeč zdaj suvaš, „Anátheme“ in srd iz sebe bljuvaš

In slednjič skušas z blata vstati, Ter breo eno biserju še dati —

A biser naš se tebi ne uda! Spričuje to slovenska domovina,*

To pričala bo svétna zgodovina, Ko bó proslavljala imé možá!

JURI NA KRANJSKEM

V nedeljo, dné 21. t. m., rano v jutro, sem zajezdil zopet balon, ter izletel preko sivega Nanosa direktno v slovensko Ateno, in se spustil nad čitalnico doli. Po nesreči vdrl sem nad steklenim salonom streho, drugače bi še ne bil noter mogel.

* «Človeka nikar» je sodil «slovenski», a ne «judovski» narod! *Juri.*

„Kruota! kaj pa dajlaš?“ oglasi se možicelj skozi okno. Aha! ti si „Sokolov“ sluga, kde so, ali so uže šli? vprašam. „Najso še šli, kaj ka buoš ti s taisto balatavnico dajlu? me praša dalje. Pa zmedel nam je pogovor Bedenkov Jaka. He! Juri! zakriči mi na uho, da sem se skoraj vstrašil. Obesi tvoj meh tje na hruško, pušo pa postavi v kot in vsedi se, da ga bova „en glažek“ ruknila! Odloživši vse, sedem. Nolihev Srečko je hitro zakrpal streho, dal sem mu nekoliko mojih krogelj, da je zalotal kositar; Cezarič še poznal ni, da sem streho predrl z balonom. Kakor bi bil na zvon udaril, začeli so zahajati „Sokol“ vkupe moj balon gledati. Da se prepričajo, kako balon leti, moral se je Češarek nanj sestiti, pa ni šlo dalje ko do strehe, ker je dež lil in je vsak pogledoval, če ne bi videl kaj jasnega. Spustil sem se na to parkrat v zrak, da sem luknje v oblake naredil in takoj je solnce posijalo na vrt. Hitro je bilo sklenjeno: „Izlet v Loko!“ Ob 11. uri je stopal čvrsti „Sokol“ na kolodvor, ter se odpeljal. Spustil sem se pred krémo prijazne in ljubeznjive gospodične Helene, katera bi lahko predstavljala „lepo Heleno“, ki je ravno na pragu stala. „Juri, počasi!“ mi je zakričala, ti mi boš vse kokoši splašil s tvojim balonom. Ne bojte se, rečem, dovolite, da ga obesim tu od zadej? Da, da! bil je odgovor. Na Suhi so začeli možnarji pokati, ko je „Sokol“ proti Loki korakal. Neko radovedno dekle iz Godešiča vprašalo je: Kaj tok' puka? E — no! Sokolci so prišli! A viš! se začudi rudečelica. A viš, a viš, kok' puka! henti nó! reče zopet druga. Sokol koraka dalje z godbo skozi Suho in Puštal v Loko. V Puštalu je bilo vse na nogah, koji pa ni na prosto mogel, skušal je skozi okno gledati. Nekterim se je posrečilo, ki so bolj drobne glave imeli, pa kakor smo poslej telefon dobili, niso trije, ki so glave skozi okna pomolili, mogli jih več nazaj vzeti, da še danes skozi okna gledajo, i to dokler ne razširijo oken, ali pa jim bodo morali glave obrezati.

Škofjaloka je bila vsa na nogah. Vsi purgarji in purgare so pričakovali Sokola. Loške gospodične so podarile krasen trak zastavi; županstvo ga je ljubeznjivo sprejelo, topiči so pokali, tudi jaz sem pograbil puško, toda streljal nisem, ker sem le 4 nemčurje zapazil, za 4 pa ne streljam, ker škoda je praha za take čmrle. Loška dekleta so šopke vsipala skozi okna na Sokola. Jurju je pa čeli jberas na glavo priletel, naj bode! le da je butica še cela. Dež je lil, bog Pluvius je stopil na Lebnik, ter zlival. Vrag si ga vedi, kako golido je moral imeti! Na Loko je vodo kar škropil, kakor bi bilo do kolena prahu. Moral sem balon zahajati in ga odpoditi, pa ko sem blizo njega bil, zagnal je celo golido v me, da je balon in jaz z njim, oba sva pred Soržovo hišo na glavnem trgu pala. Kdo je pak tok' polov! oglasi se nekdo, ko je toliko vode na enkrat prišlo. Henti no! tok' pa vonder gri, koker pes! odreže se drugi. Na Štemarjih je bilo veselo; gospa Sušnikova pa je tudi za to poskrbela, da so Sokolaši dobro jeli in pili, potem peli in plesali.

Čas je bil za odhod, dež je lil; balon je bil tako moker, da ni bilo mogoče v zrak, le v blato je silil, zato sem pustil meh, naj ga pes pobere, šel sem rajše v kavano k Bencu. Ko sem s pušo ob tla vdaril, bil je ves osupnen. A — a — gotovo si včasih nemčur, mu rečem, zato si se me vstrašil. Koj se izpovej tvojih nemčurskih grehov! rečem, če ne — Pusti ga Juri! reče prijatelj, on je boljši Slovenec, kakor bi kdo mislil. Dobro! — rečem, naj bo, če pa kaj izvem, bom po loško „tok' udaru“ s pušo, da bo zvonelo. Glava je bila teška. Moj prijatelj Jaka Gašparin me je spravil pod svojo streho, spal sem trdno, le nadlegovalo me je nekaj. Vso noč me je nemška komanda požarne brambe mučila: rechts schaut! rechts um! front! vse to sem ekserciral, kakor v vojašnici, in ko se zbudim, sem na trebuhu ležal. Gotovo sem „rückwärts front!“ naredil.

Pa to ni še zadosti bilo, ko zopet zaspim, prišla je deputacija: H. Galle, Al. Ahčín in I. Gerber, da bi jaz na to delal, da bi pri loške požarne brambi, ostala vedno nemška komanda. „Henti no!“ zaklel sem jezno po loško, da sem se zbudil, in sem držal celó puško v roki, da bi kresnil po nemčurjih, pa ni bilo ničesa. Suha, ki je Sokola tako sijajno sprejela, imela je tudi svoj sejmi dan. Tje peljal me je prijatelj Jaka, le pušo sem bil primoran pustiti doma; tam boš, streljal litre mi reče, drugzega ni! Ko vstopim na Trati k lepej Heleni, precej je bilo vse pripravljeno, bob, vino in bili smo židane olje. Pojdiva še „Steinbirta“ obiskat! reče Jaka, in sva šla. Pri Steinbirtu sva se dobro pokrepčala, poslovil sem se hitro, ker lukamatija je uže živžgal. Vse je bilo teško, glava, srce polno spominov, balon neroden in nevkreten, moral sem ga zajahati, da sem letel za železnico, drugače bi ne bil našel pot v Trst.

Dalje v prilogi

MEDVEDOVE HRUŠICE

(Trese jih „Miče Godrnjal“)

Oblast in obrca udari! Ko je „Sokol“ šel v Št. Križ, bilo je toliko žandarjev, kot telegrafskih kolcev ob cesti. Pa, zakaj vse to obrca? Prismođa mi je rekel, da so cikorjo stražili, da ne bi se skisala. Dr. Zguba s Proseka pa mi je zopet drugače povedal, namreč — da magistrat ne mara, da tržaški Sokol po italijanskih laških tleh lazi, in gledé tega se je sklicaval na star dekret še iz rimskih časov, katerega je izdal nek vodja *Giberius*. Jaz sem mislil, da so vse žandarje skupaj spravili od Soče do Save. Bil sem pa pozneje v Sežani pri Sokolovem izletu, pa nesem zapazil nobenega žandarja. Kaj pa je to, oblast, si mislim! ter vprašam zagorelega Kraševca: Kako je to, da ni nobenega žandarja tukaj, ko je Sokol prišel? Ja! veš Miče, pri nas ni irredentarskega magistrata, kakor ga imate okoličani; pri nas je župan naroden in se ni treba bati, da bi kdo iz Italije bomb prinesel. Kakor se vi bojite, da ne bi kdo iz Italije bomb prinesel v Trst, tako se boji magistrat Sokola, da ne bi po okolici bomb metal. Si me „zastopil“? A — tako je! oblast ga udari, zopet vem eno novo.

JURI NA NOTRANJSKEM

Prijazno vabito postojnskega prijatelj-purgarja je izvabilo „Jurja“, da je 12. m. m. uže rano v jutro zajahal balon in se podal v Postojno in Predjamo. Ko čez Bazovico hitim, ustavi me g. Smerdu, kateri je uže od daleč mi mahal z robcem. Takoj sem se spustil pred hišo doli, balon pa obesil na bližnje drevo. „Saj nisi še zajutrkoval, da uže frčiš s tistim mehóm okolo, da boš nam živino splašil na paši“? Ko me z dobrim brinjevcem pogosti, zahvalil sem se mu in smuk čez hrib! Pa kaj sem opazil iz višine na tej pregrešnej zemlji? Videl sem, da v sežanskem okraju žandarji okolo učiteljev stikajo in vohajo, kaj pa je to? si mislim, poizvedeti moram! tudi če se nekoliko ustavim. Med Divačo in Rodikom pridem na kopno, prašal sem necega moža, ki je ravno v Lokvo korakal, kaj da je z učitelji, da žandarji okoli njih postopajo. — Ti si pravi Juri! vedno kolovratiš okoli s tistim vražjim mehóm, da se te vse boji, pa še tega ne veš! da so sežanskega okraja učitelji več ali manj pod policijskim nadzorstvom. „Kako to?“ prašam. — Pojdi v Sežano prašat, mi reče kmetavž in odide. Z glavo majaje, skobacam zopet na meh, ki je nže pripravljen bil in hajdi dalje v Postojno, kamor sem še pred brzovlakom došel.

Na postaji me vstavi Rešič. — Halt! zavpije kakor vol, nad železnico ne sme nihče letati, če ne, pa te dam zapreti! „Počasi, počasi brate! povej mi rajše, če je še kaj nemčurjev v Postojni, da si tu nabijem puško? — Hajdi pogledat! pa boš uže videl. Takoj sem bil v trgu, ter videl tu in tam Gasthavze. Nek fant v drevoredu me vpraša: *boln ze di grote pezuhen?* „Ne razumim“, odgovorim in hajdi dalje! Pred Vičičevo hišo obesim balon na Proglerjev vrt, ter stopim, kder me je uže Lojze čakal, a ne pričakoval. Dopoldne je hitro minolo. Lojzetova gospica je priredila izvrstno kosilo, po katerem se je začelo občinstvo zbirat pred Vičičem na izlet v Predjamo. Godba je igrala; moj stari prijatelj Langof je komandiral cel bataljon, ker toliko se je namreč spravilo ljudstva skupaj. Vse na komando, vršilo se je tu — vsi ko „aden so dajlali“, dejal bi Rajbenčan. Voz za vozom, še tovarni vlak ni tako dolg, ko je bila rajda naših voz. Vsi trije razredi so bili zastopani. Godci in „gmanj folk“, peljali so se v tretjem razredu, le jaz sem jahal balon, ali

ti hudirjevi Postonjci so počivali pri vsakej krčmi! Jaz pa sem se tudi rad spuščal iz višave na buteljo piva, le kokoši in petelini so kričali, vidši to ne-navadno zver na zemljo letati.

V Predjamo dospelih, bilo nas je mnogo — stara garda zbrala se je tu. Hinko in Dragotin Kavčič, senožeški pivovarnar Lubnik in drugi gadje smo si tresli roke. Pri uhodu v grad, nastavljen je bil top debelega kalibra na zidu, vse je hotelo top naskočiti, pa modri Obersrakoper, pardon! fajerverker nas je odganjal, metal je med nas debela projektila, pol litra peneče se vsebine, pilo se je tu po notah, kar se mora priznati. Ko smo vsi ob enem grad zavzeli, ter pregledali, če ni še kde kak sovrag skrit, zapazili smo, da je iz senožeškega arsenala, v tem strašna baterija skrita bila. Mej godbo in plesom so metali topiči neprenehano penečo se tekočino, ter obladili marsiktero vročo butico in narobe ogreli marsiktero hladno sree. „Festungskommandant“ Lodes je nam zagotovil, da ima pred tako „armado“ rešpekt, in ako bi še zgodovinski Erazem živel, udal bi se bil tudi on tako hrabremu narodu, ki je znal tako faju piti in plesati.

Odhod je bil jako vesel, akoravno je bilo več teže na vozovih, še moj balon se je počasi naprej pomikal, kajti spoznal sem, da sem preveč naložil. Nū! v zraku se vse izkadi. Tu in tam počivavši, zlasti pri Morelu, bil je potem slovesen uhod v Postojno — kamor se je „armada“ po raznih bivališčih potaknola. Barona Gutbaucha nisem videl, morda se je za kaka vrata skril, pač pa naletim na stara moja vojna tovariša Križaja in Goslerja, pa ne na tistega v Švici; Langof je bil tretji in tako smo krstili to snidenje „Jurjev kongres“. Poslovljeval sem se takoj od vseh, pozno je bilo ali zgodaj, ker je uže Doksatov petelin pel, vsedem se na balon in hajdi čez hrib v Trst. Lep spomin, veseli dan, ki ga je Juri imel, ne bo ostal brez nasledkov, še na balon sem zapisal št. 12/6. Hitro sem po tem letel, da sam ne vem kako; busola mi je slabo kazala, da sem moral na zvezde gledati, če ne, bil bi zašel Bog ve kam, morda celo v Meksiko. Največ sem se pa po luni „rihtal“ in rés vplivala je ona na mojo glavo; gotovo sem bil jej tako blizu, da me je trkala, ker bila mi je glava teška, po tem vsaj sodim. Zdaj bo pa mir! Popravljajoč stroj balona, sem eno repetnico zgubil, dokler je ne popravim, zakličem v radosten spomin: Živili Postonjci!

Gospodu Mahaču dohtarju logike, profesorju panteizma, učitelju pesimizma itd. v Gorici:

I.
Čistemu je vse čisto.
Nečist' mu vse nečisto.
Panteistu vsak panteist.
In kedo je tak trapist?
(Gotovo vi pesimist!)

II.
Kaj je „Slovenec“?
Nekega „panteista“ učenec!
Nekega „pesimista“ mučenec!

III.
K a t e h e t: Ti Lukec povej, koliko je resnic?
U č e n e c: Šest.

K a t e h e t: Gotovo do letos da, stari katehizem ima jih res šest; toda od pusta sem je drugače. En dohtar sv. pisma je iznašel nov katehizem. V 12. „večerih“ se ga človek nauči in, če še nekaj „doda“. Tam notri se nezmotno uči: „Ena resnica“ je“.

K a t e h e t: No Lukec še enkrat, koliko je resnic?
L u k e c: Ena.
K.: Katera, povej jo?
L.: „Tisti dohtar sv. pisma“.

IV.
Ničmah dohtar omnium
Juri (or) um ex cathedra:
Quicumque dixerit:
„Človeka nikar“,
Vel scripserit:
„Ti sam si Gospodar“:
Je panteizma napit
Et anáthema sit.

Theologus.

General Moltke in šior Poldo Mauroner

Miče: Veš Juri! povej ti meni, ker si bol „künstēn“ človek, v čem sta si podobna general Moltke in general cikorje šior Poldo?

Juri: Po mojej neumnej butici, kakor sem jaz „tuhtal“, podobna sta si v molčanji, kajti oba sta, kakor Namec pravi: „Die grossen Schweiger.“

* Beseda „resnica“ se piše v podlistku ovem Slovenčevem zmalo začetno črko (z), ergo na Boga (Resnico) ni misliti.

Miče: Dobro si zadel! To je pač rés. Poldo je uže 18 let mestni poslanec, pa še nikdar ni ust odprl. Zda mi pa povej, v čem si pa nista enaka?

Juri: Ta je pa čisto kratka! General Moltke je dobil veliko bitk, general cikorje pa je vsako zgubil.

Miče: Oblast! Ti si künstēn, bojim se; da ne boš dolgo živel, si preveč zveden in „furbast“.

ČUDNA RASTLINA

V nekem kraju goriške okolice, ki nosi ime hriba, na katerem nemško trnje raste, kjer gnjezdijo penice in, kjer v ona gnjezda rade kukavice svoja jajca pokladajo zató, da se iz njih same kukavice izvalijo. Tam gori imenovanem kraju so preteklo spomlad vsadili neko zrno, iz katerega je poguala čudna rastlina, katere ni mogel nobeden botanikar spoznati. A glejte čudo! Dné 30. junija t. l. je komisija 24. mož v pričó nekega visokega gospoda iz Gorice in dveh zapisovalcev konstatirala, da ona „čudna rastlina“ ni nič družega, nego „steblo boba“ na katerem je „kozla“ in v njej 7. bobovih zrn, katera bodo potrebovala, da se skuhajo, 3 leta in nekoliko mesecev še povrhu.

Kaj se vse pripeti na svetu!

HUD SODNIK

Bil je nek sodnik v malem mestecu strašansko hud, vse se ga je balo. Vsacega je obsodil prej, ko ga je zaslišal. Gospod sodnik! tu sem pripeljal tega „lumpa“! reče berič sodniku. Ne da bi bil ta dobro izgovoril, uže zavpije sodnik: Dobro, na vislice z njim! Ko ga je berič odpeljal, vprašal je sodnik mirno, česa je pa kriv?

ČUDNA ZDRAVILA

Zravník: No, kako se počutite kaj? če ste le porabili škatljo, ki sem jo vam zapisal, mora vam vender, kaj koristiti.

Bolnik: Da gospod doktor! porabil sem vso škatljo; a to je vrag, da se neč pokrov stopiti, tako me teži na želodcu ta vražja škatlja.

Zravník: Kaj ste tudi škatljo povžili?
Bolnik: Kakor ste zavkazali, tudi škatljo.

Kako so hlače krajšali

Nek uradnik je imel nove hlače. Kupil si jih je v velikem mestu, ne, da bi si jih bil pomeril. Ko pride domu na deželo, hoče jih nek praznik obleči, pa so mu bile za štiri prste predolge. Tisti dan jih ni del, ampak obesil jih je zopet v omaro, pa ko je bila uprav stara mati zraven, reče je, da naj mu, ker vedno šiva, hlače za štiri prste okrajša ter odide. Stara mati, rekla jej svojej hčeri, ravno to, da jej je nje mož zavkazal okrajšati hlače. Žena je zopet ukazala hišini, pa je vse pri starem ostalo.

V tisto mestece pride deželni predsednik, on se hoče napraviti v parado, pa so bile hlače še dolge, ko prej, moral je stare obleči. Kregal se je ter zahteval, da morajo hlače okrajšane biti. Vse tri so vedle za ukaz.

Hišina je zvečer, ko je vse pospravila vzela hlače iz omare ter jih za 4 prste okrajšala in obesla na mesto.

Gospa uradnika si misli, drugi dan, ako odlašam ne bodo hlače nikdar okrajšane, na posle se ni zanesti, gre in zopet odreže 4 prste hlač, zašije in jih obesi; kder so visele.

Stara mati je zvečer premišljevala, kako napačno je bilo, da je svoje hčeri rekla, naj ona hlače okrajša, kar bi bila mogla sama storiti. Vzame iz omare hlače pomeri 4 prste, odreže in zopet zašije, ter obesi na mesto.

Prišla je zopet čez malo dni druga visoka osoba, katerej so se morali uradniki predstaviti. Ta se hitro obleče, pa — tristo medvedov, hlače so bile malo čez kolena, ta se je razjezil in kričal nad staro materjo, ona nad hčerjo, ta zopet nad hišino, pa vsaka se je izgovarjala, da je storila to, kar jej je bilo ukazano. Ako hočeš drugim kaj ukazati, moraš se vedno prepričati sam, prej če je storjeno, rekel je šef uradniku, ko mu je stvar povedal.

Karnel in Istran

Karnel je prišel karat Istrana, čemu je v Buzetu volil Viteziča, srečal ga je v nedeljo, ko je ogledaval svoje polje.

Karnel: Marko! čemu si volil Viteziča? Znaš, da on ni priljubljen i ga ne mara nihče videti.
Marko: Šior gospodine! znaš, da čovjek ne more biti povsodi priljubljen. A zato, ker je pri nas priljubljen — *voritali* smo za-nj.

JURJEREMIJADA

Državni pravdnik mi je pograbil puško, uprav ko sem kapsel nadeval, da bom streljal. Kar na komando sem bil primoran mu jo izročiti, pokazal mi je črno na belem. Gospa policija mu je povedala, da nameravam celo okoli hriba streljati v tarče z napisom: „Juri s pušo o volitvah“, „Goriške novosti“, „Komarjevi parklji ali navod žandarjem na Proseku“, Pismo c. k. žand. na Proseku „Smešnice“.

Državnemu pravdniku se je Juri tako dopal, da se je skoraj na vse iztise naročil. Jaz se le čudim, kdaj toliko prebere. Ta gotovo po noči in morda še po dnevi pri luči bere, in če ni mogoče, da bi toliko prečital. To je dobro, da imamo tiskovno svobodo in pa paragraf, le to ne vem, kde oba tičita? Pa naj bo! Tiskovno svobodo bodem šel poiskati, kakor hitro mi „Edison“, tako električno svetilno pošlje, navlašč pripravljeno za tiskovno svobodo poiskati. Držal se bodem pa po načelu *Rajbenčana*, ki je rekel: *Saj vajm, da jo ni tu, pa jo gram vse ano poiskati*. Tiskovna svoboda zdi se mi *železna cesta*, katera še beraču nič dobrega ne obeta; *lukamatija* leta gori in doli in stare vsacemu kosti, ki mu pod noge pride. Rad imam naročnike, kateri se na enega ali več iztisov naročijo, ali tacega, ki si naenkrat po 15000 listov naroči in jih ne plača, pa je uže več nego vrag! Zraven zgube moram še tiho molčati, kar mi je hujša pokora, nego se po železnici od Trsta do Ljubljane, na sori na zadnji strani peljati.

Pa naj nže bo! jeremijade moje je uže konec, le prosim in vedno le za one, ki so prvi segli Jurju po puški: Oče odpusti jim! Amen.

Juri.

Rep koroških volitev

V Velikovecu so se izkazali koroški Slovenci. Grebinjci so vsi prišli le ena vrana je bila mej temi brez lastnega zavedanja. Lipicpaherski „fur-

man“ je bil v škribeh; bal se je nemčurjev, da ne bi mu več dali „farberka“, zatrobil je v nemčurski rog. Ta „Tempahar“ je živ telefon vseh Lipicpaherskih pisarjev. Ako bi afganski emir za njega znal, koj bi ga povabil na svoj dvor, konjem kopita „biksati.“ Pred Lesnjakovo gostilno je bila garda vseh izurjenih liberalcev in „Flugerjev.“ Mej temi najimenitnejše korifeje: Močnik, bivši ur. „Fr. Stimmen“, von Metniz, dva s celo vajenimi jezičnimi besedičnimi pomagači. Steindlom sicer od stanu verterjak in Drakler Pliberški. Von Metniz je videl baje prvokrat, kdaj solnce izlazi, kajti, ni čuda, če se dan za duem še le ob 11. uri iz postelje izkobaca. Moral je na dan volitve zgodaj vstati ter iti za fakično opozicijo agitovati, ker ta dan je bil uže ob 7. uri iz Pliberka v Velikovecu, misleč, da bo na večer odnesel v Pliberk lavorjev venec; ali narodna zavest mu je spletla za ta dan venec iz robide. Zdaj ne velja več izrek, da Metniz ne ve kako solnce izhaja, ker ga je ta dan videl, če se ne motim vrhu Dobrača. Ja hauskneht dos ist bos onderšt. Hud je bil pa ta možicelj! Šercerju je žugal, ker ni hotel njega ubogati in voliti; da ne sme k njemu v hotel priti „sonst birt er in durhn hauskneht ausberfen losen. Serčen se je pa mirno odrezal: saj sem bil tako danes po hausknehtu ven spremljan.

Dragi moj Metniz, drugi pot pri volitvah se pravi: „lai losen.“

Garda, ki je hotela kaplanu v Št. Mihelu, iz Doberlevesi mačjo godbo narediti, na čelu jej „fajerbera“ neka Čebula, ki po „tinti“ smrdi, bila je profumirana z neko tekočino v obilnej meri. Cele škafe so pluskali na to mačjo gardo, pa ne mislite, da je bil alpenkrajter boser. Šli so vsi poparjeni in ohlajeni nemčurske kulturne vročine. Živeli Korošci! le tako ohlajajte vročo nemčursko kri in renegatsko besnost.

Slovenski duh.

Kastavskim nemirnežem

Za što nečete biti vi Hrvatje, Kakor so Hrvatje vrli vaši bratje? Vi po starem radi bili bi kopitu Jeli; in mazali bi korito? Lep hrvaski jezik vam ne gre, Za omiko pravo ste slepi! Trobojnica hrvatska vam ni znana, Bolj pa tuja švabsčina neslana. Ste pobunili se nepremišljeno bedaki, Žalostne kukavice švabski vi junaki! Toraj v šolo boste moral' iti Po več tednov se modrost učiti.

Pučanin.

NIŽJI URADNIKI

Tje vendan jaz životarim, Na urad navezan, kljusa stara! Si veselja ne privoščim, Pa sem vender vedno brezi d'nara. Čevlji so pošvedrani in peté, Hlače tu in tam zašite, Lasi sem ter tje razmršeni leže, Suknja je, ko „mačke obrite“. Ko mes'ca pride prvi dan Takrat me vse pa res naskoči, Za bukve pravi sin naj dam, Obleko hoč'jo 'met otroci. Za stanovanje tirja gospodar, V štacuni mnogo treba plačat; Ne dasta mi miru krojač, čevljar, Ne dade nobeden se odlašat. Tak je nižje vrste uradnik, Kter'ga strogo vežejo postave; Umazan vedno 'ma podbradnik, Premalo al' nič ima veljave.

Pisarna Miška.

Kurija čreveca

Corriere se joče, da je društvo „Unione“ napravilo toliko „flašk“ in „flaškonov“*) pri zadnjih volitvah, bodisi v mestni zastop, bodisi v državni zbor; jaz pa, ki imam usmiljenje, povem „Corrieru“, da ni Unione povsod „flaške“ napravilo, ker znano je, da so tega društva udje slavno zmagali, nad župnikom iz Biljane ko so ga v dan volitve kmetskih občin v Gradiški v stranišči zabarikadirali in s palicami skozi oknice suvali in z neko vodo, ki pa ni bila dišeča oblivali.

*) Na primer, kolikor jih je napravila „Cikorja“ v Trstu.

Jezdurjev Jože

Ko sem kanjiča v štalo djal, mislil sem si, zdaj bom šou malo majsto pogledat in rés, prvi-krat sem bil še le v Trstu. Denem fajfo v vajsta in grajm; pa neka kruota, zbu jo mje z vajst, vajste? Čudno se mi je zdajlo, hiše so presnejto velike, pa na vsaki je kakšna tabla z zlatim puštafom pisana. Fajfo sem pokadu; tobaka najsem jemu več, glajdam, kje bom kakšnega cesarskega orla vidu, da bom tabaka küpu. Kumaj sem se akul vogla zasuknu pa sem zamerjav orla z napisom *Loto*. Tu ga pa na lote prodajajo sem si mislu, pa griem nuot. En lot tabaka; mi daj tu? rečem. Koša tabako? Ne, gaspud en koš! an lot sem djal. Zdaj me je začu z košam in kvanti zmerjati bradač. Preteto ne budi, še zgrabila bi se bla, da ni prišu nek, ki je kranjsku gavoru, pa mi je pokazov, kde je tobak na pruodaj. Zdaj sem pa šov drugam, tam pa ni blo orla; en Türk je sedel na tabli, pa ga je z dovge fajfe vleku, sem si mislu, tu bom pa turškega dobiv. Zdajlo se mi je pa čudno, na tabli je bilo zapisano tabak *al minuto*. I nu, preteto ne budi, ga bom za anu minuto küpu. Zdaj stopim v štacuno in rajčem, dajte mi tabaka ano minuto? Mi no intendo, reče ana ženska. Ne bom te vtental, ne, rečem, saj buom plaču, vidiš gruoš? pa sem ga ji pokazu. Ko je vidla gruoš, dala mi je raj tabaka, pa še „fajoga“. Taku je puokalo v fajfi, ko sem kadu, kakor bi pülver bil, pa vajste vés je šu v fajfo: glih ano minuto sem kadu, komaj sem vžgal, pa sem muoral uže fajfo spucat, tacega tabaka pa ne küpim več na minuto, dokler živim; rajš buom cahare kadu.

ZAMREŽENE RESNICE

Ko bi bila kdaj v Gorici razstava rudečih nosev, kdo bi dobil prvo darilo?
Grgarski čuk na palci.
Kdo največ hlač raztrga pred kavano Armonia?
Nek kraški renegat.
Kako to, da Tafeti ima tako visoke sinove?
Zato, da lože gledajo v Italijo.
Kateri list v Gorici največ zabavlja proti Slovencem?
Goriška karjola (samokolnica).
Kdo je zavrgel predlog Furlaneta, da se ti ubogi mrličji ne smejo nositi po Gorici?
Podkapelski žrjali.
Kaki razloček je mej goriško „Corriero“ in „Freccio“?
Da v „Corriere“ piše neka judovska baba in „Freccio“ pa nek črni advokat.
Katere Slevence v Gorici bi „Juri s pušo“ najrajše postreljal?
Tiste, ki so volili Hohenthohe-ta.
Kde se dobi na prodaj največji flaškon?
*Pri odboru italijanskega društva „Unione“ v Gorici.**
Kako je prišel grgarski čuk v Gorico?
Pravijo, da ga je oče prinesel v oprtnjaku.

— V čem se odlikuje goriško mesto od vseh družih po vsem svetu?

— V tem, da druga mesta imenujejo kak trg „veliki trg“ še le potem, ko uže imajo „mali trg“ — mej tem, ko goriško mesto hoče imeti svojo „Piazza grande“ predno se je „Piazza Piccola“ rodila.

* V Trstu pa pri Poldetu, glavarju falirane cikorije. Ured. Jurja.

„Juri“ je šel oni dan potajno skozi neko vas na Vipavskem, ter slíšal to le pesmico :

Fantje in dekleta,
Zlódjeva preseta;
Skačete po noči —
Po brjarjih vroči.

Dečle vé imate,
Kar še ne poznate;
Bila boljša pamet,
Kakor pisan žamet.

Fantje in dekleta,
Slabši ko teleta,
Včasih še ob zori
Plešete ko nori.

Dečle razbrzdane,
Nikdar niste vgnane;
Zunaj fletne lepe,
V sreč gluhe, slepe.

Osel in oslica,
Kozel in kozica,
Modro bolj storijo,
V hlevu mirno spijo.

Mihec pade z Leno,
Bunko zavaljeno.
Struna v tistem časi,
Nekje se oglasi.

Mečete denarje,
Godcem na brjarje;
Glav'ca bo zbolela,
Mošnja ovenela.

Eden se vsekuje,
Drugi pa spakuje,
Tretjemu se zdrsne,
Čik v plesalko prhne.

Zdravje bo zgubljeno,
Cvetje posušeno,
Lica bodo upala —
Usta vam molčala.

Štucarji se zdijo,
Modro se držijo;
Ošel osla gleda,
Z Jakcem pleše Zmeda.

V novem svetlem gvanit'
Se vrtite s fanti:
V ustih čik imajo,
Vinca pit vam dajo.

Eden se vam smeje,
Pete maže greje:
Vrag je bes in zlódi
Po brjarjih hodi.

„Juri“ po et.

Recept za napravo ženske

Na en kvart poln slabosti loži polovico praznote k šestim lotom božjosti! Ko se pene začnejo na površino vzdigovati, pridene malo prijetnosti. Polagoma mešaj sem ter tje, da se vse dobro zmeša; na dalje vzemi veliko prav čvrste lepote, pohlevnosti, krasote i dobrote — od dovtipa pa cvetek! To pusti do suhega vreti i še pridene nekoliko zavidnosti. Potem pristavi nekaj telesnosti, lahkomišljenosti, tudi malo lahkovnosti, in, da more ta množica lože teči, privlij jej še deset veder radovednosti, en dober del nagajivosti i jeznoritosti! Vse to drži nagloma nad ognjem, pridene dovolj nežločenih jaje in jezikov od 300 škorcev, i glej! gotovo se bo ženska iz tega zdrgnola, ako še nekoliko obroka zvižaje i potuhe pridjati ne pozabiš.

OD STRANI

Gledal je Juri procesijo v Šv. Križu. Bili so dobro okinčani slavoloki z narodnimi zastavami. Petje starih pevcev je bilo izvrstno. Kadar pa je godba memo šla, zadišala je cikorja, ta vražji Homo jo je metal preveč z svojega štrmenta*). Uže sem puško vzdignil, da bi treščil nekaj kukavice, ki so memo mene defilirali, toda radi praznika nisem hotel streljati. Vražji cikorjaši Križanski, zdaj lahko z vaše cikorje delate „šmir“ za kolesa mazati — cikorja je šla na slabo.

Ako se ne spreobrnite, pridem drugič gorí s puško in gorje cikorjašem.

Čudež iz Pliskovice

Polno neumnih bab in bedakov popotuje na pliskoviško gmajno, da bi videli Mater Božjo. Juri kateri mora tudi povsod svoj nos imeti, podal se je z balonom tje. Mesec je lepo svetil, po gmajni vse polno fanatičnih tolp, pričakovaje Mater Božjo. Kaj hočem storiti, si mislim, spusti se z balonom na tla! Dregnem parkrat v električni svoj stroj, da se je posvetilo.

Vsa grmada bab naskoči balon in na kosce bi ga bile raztrgale, da se ni hitro dvignol zopet v zrak, ter šel v Krajno vas. Ko drugi dan na potu v Trst poprašujem bedaste babe, pripovedale so mi te o čudežih: Nek Vipavec je prišel ob palici k n. Božji, pa domu je šel brez nje, ker je v Pliskovici popil 4 litre terana. Neke Tržačanke so pot zgrešile v mraku, lezle so čez grmovje in trnje, ter si raztrgale vse črevlje in krila, pa so vse eno še domu prišle lačne. Hočevanju, ki je iz daljine prišel, raztrgal se mu je žep, da je izgubil kresalo, pa ko se je na pliskoviške gmajni sezul, glej čudež, našel je kresalo v škornju. Nek tržaški falot, ki je po cerkvah iz žepov denar in ure kral, šel je z veliko butaro papirnatih in srebrnih grehov na gmajno pri Pliskovici in v Krajnejvasi pa je čudež postal,

*) Pravijo, da je njega „štrment“ tako presneto „krutil na cvilil“, kakor bi same breje svinje bril.

šel je zopet lahan brez papirnatih in srebrnih grehov spokorjen domu, kajti teran mu je vse odvezal. Še mnogo čudežev bi Juri povedal, ki so mu jih jezične babe v enomer pravile, pa, neče vseh kvant na veliki zvon obešati. Samo to pravi Juri: vsak je norc, kdor nori!

Sveta Ciril in Metod

sta, kakor nas uči sv. biblija v nebesih! torej prišeta svetnikom božjim in imata „tam gori“ svoj poseben prostor v takozvanem „slovanskem kraljestvu“. Po menenju naših narodnih prijateljev (?), pa nebeščanje velikanskega slovanskega sveta imajo nekoliko manje prednosti, nego nebeščanje družih narodnostij, kakor: romanski, grmanski, grški itd. Torej naša svetnika sv. Ciril in Metod morata zadovoljna biti, da imata kotiček mej nebeščani nižje vrste; zato tudi ni potrebno, da bi ja mi revni zemljani tu toliko slavili; dasiprav se goriški pokneženi škof toliko trudi, da bi vpeljal na dan sv. Cirila Metoda častni sopraznik, da bi se ja posebno častilo in slavilo, osobito pa je uže dal povelje vsem svojim podložnim dušnim pastirjem — kako strogo, naj ta dan z veliko slavnostjo poveljujejo.

Unione Ginnastica

To laško telovadno društvo se je peljalo v nedeljo na 2 parnikih v Piran, pa glejte čudo! V Trstu ne smejo svoje zastave kazati, obesli so jo na morju na jamboro, ko so iz luke na plano morje prišli. Laške ribe so tako vse vkup vrele, nektare so imele celo marjetice za ušesom, nektare so celo pele oberdankovo himno. Gumalastikarji so bili tako veseli in razbeljeni o tej patrijotičnej prikazni, da jim je začela kri vreti. Pa Bog, ki je za vse preskrbel, poslal je hud vihar z dežjem, da je umiril to svojat, sicer bi bili vsi k ribam v morje poskakali.

Medvedove jagode izpod Polovnika na Primorskem

Birmanec A. birmancu B.:

- A. Nú, kaj se držiš tako *cilavo*? Kde imaš kolače?
B. Figa pod nos za kolače! Kaj ne veš, da so mi *nunca škartirali*?
A. Kako je to mogoče? saj pravi, da je „der vornehmste Bürger!“
B. In celó škofa je z „Hochwohlgeboren“ nagovoril!
A. Pa vse to ni ničesa pomagalo?
B. Pravijo, ker se je z bikom bil.

Oznanila

Cikorja je pala v konkurz; „masafervalter“ je dr. Zguba. Kdor je pil premalo šnopsa, naj se oglasi do 1. aprila lanskega leta pri dr. Zgubi; on bo dal cikorjašem po *petici*.

Od višje Jurjeve sodnije „via piš me v uho“ I. nadstropje pod streho.

Da ne bo nihče v dvomu radi novoizvoljenega gospoda kupčijskega ministra, kot poslanca za okraj Celovec-Velikovec, bodi očitno povedano, da se še ne vé, so li gospodje Ritter von Metnitz, dr. Matzka in c. kr. adjunkt uže sklenili osobno stopiti pred imenovanega gospoda ministra in ga prositi, da bi svoj mandat Laksu na ljubo odložil, ali ne; do zdaj je le toliko gotovo, da volilnih mož jim nobeden ni šel na fakijsone limanice.

Jaka Preberdija.

V Pliberci, v petem letu 5. junija fakijsone opozicije.

Bog varuj Slovence pred zdravili Udovicich-eve lekarne, vulgo Fendler! V tej lekarni imajo navado dodati vsakemu zdravilu po nekoliko kapljic „na gnjilo distilirane cikorje“, pogrete na „ščavomaniji“. Ta zmes je Slovincem smrtna. Pozor!

Smešnice

Turist pride na gori k ovčjemu pastirju, katerega tako le nagovori: Lep, zares prav lep razgled imate odtod. Od tukaj se prav daleč vidi, gotovo se mora še clo v Ameriko videti!? Pastir: O, še dalje! Turist: Je li to mogoče! Pastir: Kadar je jasno, vidi se od tukaj clo mesec.

Kmet pokliče zdravnika k svojej bolnej ženi. „100 gld. vam dam“, pravi, „ako moja žena bolezní rešite, ali jo pa umorite“. Zdravnik zapiše zdravila, a žena umrje. Nekoliko dni kasneje tirja zdravnik svojih 100 gld. — Zakaj, praša vdovec, ste li vi mojo ženo umorili? — Ne, bog obvari! reče zdravnik. — Ste li jo ozdravili? praša kmet. — Ne! — Torej nimate kaj tirjati.

Banjskar pride v Gorico in hodi utopljen v svoje misli po ulicah; naenkrat se spomni, da mora kupiti nekoliko platnine in stopi v prvo štacuno, ne pazeč na to, prodaja se li v njej platnina, ali ne. Nevedoma je bil torej stopil v sobo nekega denarnega menjalca. Ko ta kmetiča ugleda, ga vpraša: „Oče, kaj bi rad?“ — Kmet, spoznavši, da ni stopil v pravi kraj, odgovori: „Znal bi rad, kaj da tukaj prodajate?“ — Krivonosni žid, hoteč kmetiča osmešiti, pravi: „Tukaj se prodajajo oslov-ske glave“. — „Šentaj na te! morate pač velikansk promet imeti, ker vidim, da imate le še eno tako glavo v zalogi“, zavrne mu hitro naš hribovec.

Ko je talijanski kralj Viktor Emanuel zamrl, pride grgarski Čuk v neko mesnico, ter žalostno pove mesarici, da je „naš kralj“ zamrl. Mesarica pa mu na to odgovori: Kaj imate tudi v Grgarju vašega kralja? Na to vprašanje grgarski Čuk sramežljivo odide, misleč: credevi che sin duch da la me opinion.

V Laščah je bil sodnik, ki je vsacega silil priseč in malo jih je bilo, ki ne bi bili uže priseglih Necega dne pride kmet A. v sodnijo radi neke tožbe; ne da bi sodnik mnogo o tej stvari govoril in izpraševal, pravi kmetu: Boste prisegli? „Nú ja!“, odgovori kmet. Kakor bi mignol, sodnik prižge sveče, ter reče kmetu: Vzdignite roko tako! „Nú ja!“, odgovori kmet. Tri prste po koncu. „Nú ja!“ Zdaj naravna kmetu roko in reče: Zdaj boste za menoj govorili. Sodnik: Prisežem! Kmet: „Nú ja!“ Sod: Bogu. Kmet še vedno: „Nú ja!“ Sodnik: Grom in strela! morate tako govoriti, kakor jaz. Kmet: „Nú ja!“ Sodnik: Če ne, vas bom dal zapreti. „Nú ja!“, odgovori kmet. Sodnik se razjezi. Kaj mu hoče storiti? Jezno reče: Če ne boste tako govorili, hudič bo vas vzel! „Nú ja!“ odvrne kmet. Zdaj mi se pa poberite izpred oči! zareži se sodnik. „Nú ja!“, odgovori kmet, in vzame svojo palico ter odide, pustivši sodnika na cedilu.

„He, klanar kom!“
— Ja, prav naš je ta konj, gaspud!
„Ferštest tu tajč, flegel?“
— Oh, jemmasta! Poslušaj, veš, gotovo praša po guenmu, ki je bil naš gostač in kam se je vlegel. Ti, povej mu! Gaspud, vidite in pokaže z roko — tam doli pod drobnico.
«O, ir bauernfíher!»
— Ti! pravi, da bomo navihani.
«Sake mir, vo get der bek hin?»
— Sliši! Praša, če je Sagcev bik hin. — Ta! ne, ne, pase se tam v grivi.
«Ir pauern pak!»

— O, ja! hnd je kakor spak, precej pobode, če vidi škrico; le naravnost tje gori pojte — ter mu pokaže stezo.

«No, a — so! gradava?»
— Ja, ja! memo grada, kder je ovs.
In tako je Nemcu pokazal napačno pot.

Granata

Na tržaškeji pošti je Juri za 6 gld. elektrizoval Laha čiste krvi Palajča tako, da če ne bode uljudneje se kazal z strankami, bode kertavs gledal, da bo naredil kertajh, ter 6 tednov moral recepise pisati.

LISTNICA UREDNIŠTVA

G. F. v Ribnici. Potrpite, boste kmalo za „virtlih frajtarja“ postali. Pri tej priliki boste prejeli red **zlatega kebrea**. — Slovenski duh v Grebinju. Sporočite nam Vaše pravo ime, da znamo s kom imamo posel. — G. M. Župan v Kropi. Vse v redu — T. F. v Peklu. Porabimo za koledar. — G. Bezenšek, Filipopel. Lepa hvala; da si nam zdrav; pozdravi Hubmajerja. — G. I. S. v K. Vaša stvar je preosebna, ni za rabo. — G. P. Švara v Komnu. Čakamo (?) — G. A. Gaber kreinar v Luki. Vaš naslov ni bil prav zabilžen. Naročnina vam teče od 1. Oktobra 1885. — G. Filku — fojka, Črnomelj. O človeku do sedaj ni sluha. Morda je kam čez morje popihal. — L. Haderlap. Pino je govoril z okoličani vedno po slovensko. Dokazov obilo. Ako hočete to lahko potrdimo z notarjatskim pismom. — Prijatelj! Kakor razvidete, vstreženo vam je! Kar se pa tiče «Judrija» reka na vlaški meji, vam povemo, da za to je pri nas obveljalo poimenovanje «Idrija» ali «Idrije», namesto «Judrijo», ki je le slov. popačena beseda prenešana na vlaški jezik.

Juri.

Podpisovanje na 46.400.000 lir — v 92.800 delnicah društva italijanskega za železnice ob sredozemnem morju, pričelo se je 7. in 8. julija t. m. tukaj sprejemajo filijalka kreditnega zavoda in gg. Morspurgo & Parente prenotacije, katere izročajo potem vodstvu dotičnega sindakata.

Podpisane se vrši na podlagi programa, katerega je izdalo vodstvo železnic in, kateri se zamore pregledati od vsacega, katerega zanima. Vsak sedež za podpisovanje se lahko zapre tudi pred 8. julijem in ob enem mora se določiti vsak kateri oddelež, po oceni. —

Podpisna cena je odločena na 110.60 lir na vsakih 100 lir nominalne glavnice — lir 553 na vsako vloženo delnico več 4% odstokov na nominalo od 1. julija 1885 do dneva izplačanja in plačati se mora v kosih od 20 frankov zlatih v znesku tolikih lir ali pa v goldinarjih avstr. veljave po menjčnem teku, katerega določijo podpisovalni sedeži.

Podpisane mora se podpreti s kavicjo od 10% v denarju ali pa v vrednostih, katere sedeži spoznajo za veljavne. —

Porazdelitev se vrši koj po zaključbi podpisovanja, v slučaju pa ridukcije, povrti se koj kavciji plus, ki je ostal na razpolago —

Prejemanje se bo vršilo od 16. julija naprej proti dotičnemu vplačilu najdalje:

za 1/5 nominalne vrednosti podpisanih delnic do 10. avgusta t. l.

za 2/5 nominalne vrednosti podpisanih delnic do 30. septembra t. l.

in za ostali 2/5 do 2. novembra t. l.

Za manje vsote od 15.000 ital. lir — delnic 30, ne dozvolja se parcijalno izplačanje — ali izvršiti se mora najdalje do vst. 10. avgusta t. l.

Agencija za posredovanje služeb in stanovanj

E. GEROMINI-JA

priskrbuje službe vsake vrste v Avstriji in inozemstvu. Kupuje in prodaje hiše pod najugodnejimi pogodbami.

Piazza Ponterosso N.ro 2, I. nadstropje.

Za vsakovrstno peoivo priporoča podpisan svojo obširno

PEKARIJO

19 — NA GRETI — 19

V zalogi ima na prodaj vsakovrstne moke. Prevzimalje v domačo peko: potice, pincee, presnice in enake izdelke. Vsako naročilo se izvrši hitro in točno. **Drag. Gruden.**

bo imel poseben oddelek za oglaševanje. Priporočiti se oglaševanju v obilni vrstila.

Zabavni in seljivo-illustrirani **Jurjev koledar**

Optične in telegrafične vrstno električno gonilno in premaljšane baterije deluje podpisani — ter v onih predložitim in novejši iznajdene strela vrstno bole točno in v najkrajšem času.

ALOTTI TOMMASINI
Trst, Via S. Lazzaro N. 2030.

KOLENDAR

18 86

JURJEV 18

86

JURJEV 18

18 98

KOLENDAR

Filijalka v Trstu c. kr. priv. **avstrijs. kredit-zavoda**

za trgovino in obrt. **Novci za vplačila**

v bankah pri 24-14
4-dnevni odkaz 3%
8-dnevni odkaz 3 1/2%
30-dnevni odkaz 3 1/2%
v napoleonidrih pri
30-dnevni odkaz 3%
3-mesečni odkaz 3 1/4%
6-mesečni odkaz 3 1/2%

Okrožni otdel

v bankah 2 1/2% kamate na vsako vsoto, a v napoleonidrih brez kamat.

Napotonice za Dunaj, Prago, Pešto, Brno, Tropavo, Levov in Reko. Nadalje Zagreb, Arad, Grae, Hermanstadt, Inomost, Celovec, Ljubljano, Saleburg brez strokov.

Kupnja in prodaja diviz, efektov, tako vnovčenje kuponov pri 1/8% provizijona. **Provizija** na Warrante, uveti na spoznamljenje pri otvorenju kredita v Londonu ali Parizu 1/8% provizije za 3 mesece.

Na efekte 6% letnih kamatov od zneska od f. 1000; za večje vsote glasom posebnega sporazumljenja. V TRSTU, 1. junija 1885.

Podpisani priporočla slav. p. n. občinstvu svojo gostilno

„K SLONU,“

Na razpolago ima dobra vina in pivo po primernej nizkej ceni; kuhinja je izborna in postrežba točna. — Nadja se obilnega pohajanja od Slovencev **I. MAVER.**

Dobro znana pekarija Josipa Selesa

„Via dell'Acquedotto“ ima vsak dan in vsako drugo uro svež (frišen) kruh. — Sprejemajo se naročila čč. duhovščini in drugim rodoljuskovrstnih finih pekarij za zohceti itd. bom za obilna naročila. — 12-3

V novi prodajalnici **frišnega sadja**

Via S. Giovanni, prodaja izvrstne pomodoro' kilo po kr.: 14-36, krompir 12, grah frišni 21, mandarini 2 in banane 10 k. kom., pavova peresa za nakit 24 kr. dvanaajstina. Vsak dan prevzame naročila za odpošiljatev sadja, rib in zelenja od 5 kilgr dalje po primernej ceni. Ambalaža in odpošiljatev sta prosti strokov.

Polli i sin
Trst-Grac.

F. Raffaelli, knjigotržec na borznem trgu, priporočla slovenskemu občinstvu svojo zalogo vsakovrstnih knjig. Tudi se dobi nedavno izšla knjiga „Slavia Italiana“ po gld. 1.20 zv.

„Lira in Cvetje“ po 55 kr. in druge zabavne in poučljive knjige več jezikov.

Anton Bonné
krojaški mojster

TRST — Piazza S. Caterina 1 — TRST odlikovan z svetinjo na razstavi leta 1882. v Trstu, izdeluje vsakovrstne obleke za gospode po najnovejšem kroju in primernej ceni. V svojej zalogi ima na razpolago najbolje blago iz prvih čeških in drugih tovarn. Naročila na deželi izvrši točno v najkrajšem času. Priporočiti se v duhovščini in drugim rodoljuskovrstnih finih pekarij za zohceti itd. bom za obilna naročila. — 12-3

POZOR PROTI PONAREJENJU

VLADOV
lek

odobren po c. kr. vladi, priporočen od zdravniških strokovnjakov, patentovan od združenih držav Ameriskih. Dosežni nspch: vsakoršna nerazpoložnost, neprebavljivost, kolika, gliste, krevavica (hemoroidi), povračljive mrzlice, vodenica, pravnica, lenost, slabost, čiščenje krvi. Čisti polagoma in okrepuje zdravje. Z vsako steklenico vred dobi se tudi navod, kako se ima rabiti lek.

NB. Pozor proti ponarejenju!
Da bi dobivanje leka olajšal, zalaga ž njim izdelovatelj vse kavane, mirodilnice, sladičarije in likerije v glavnih mestih po celem svetu.

Tvojnica: Romano Vlahov v Šibeniku. Glavna zaloga v Trstu: Via S. Lazzaro 1.

POZOR PROTI PONAREJENJU

Romano Vlahov lek odlikovan 1884 v Kalkuti

NB. Na „Jurjev koledar“ se more naročiti pri našem uredništvu. „Lira in Cvetje“ se dobi tudi pri knjigotržcu Raffaelli-u, Borsni trg.

La Filiale della Banca Union

Trieste s'occupa di tutte le operazioni di Banca e Cambiovalute.

a) Accetta versamenti in conto corrente:

per Banconote 3 1/2% con preavviso di 5 giorni
4 1/2% " " " " " " 12 " "
4 1/4% " " a quattro mesi fisso

per Napoleoni 3 1/4% con preavviso di 20 giorni
3 1/2% " " " " " " 40 " "
3 3/4% " " " " " " 3 mesi " "
4 1/2% " " " " " " 6 " "

IN BANCO GIRO abbonando il 3%
interesse annuo sino a qualunque somma, prelevazioni sino a f. 20.000 a vista verso *chèque*; importi maggior preavviso avanti la Borsa. — Conferma dei versamenti in apposito libretto.

Conteggi per tutti i versamenti fatti a qualsiasi ora d'ufficio la valuta del medesimo giorno.

Assume pei propri correntisti l'incasso di conti di piazza, di cambiali, per Trieste, Vienna, Budapest ed altre principali città, rilascia loro assegnni per queste piazze, ed accorda loro la facoltà di domiciliare effetti presso la sua cassa franco d'ogni spesa per essi. — b) S'incarica dell'acquisto e della vendita di effetti pubblici, valute e divise, nonché dell'incasso d'assegni, cambiali e coupons, verso 1/2% di provvigione. — c) Accorda ai propri committenti la facoltà di depositare effetti di qualsiasi specie e ne cura *gratis* l'incasso di coupons alla scadenza.

La Filiale della Banca Union
(Sezione Meret)

S'incarica dell'acquisto e della vendita di merci in commissione, accorda sovvenzioni ed apre crediti sopra mercanzie ad essa consegnate, oppure polizze di carico o Warrants.